

opusdei.org

Prelato laiškas (2020 m. spalio 28 d.) | Apie pasaulimą

Šiame naujame pastoraciniame laiške mons. Fernando Ocariz apmąsto Opus Dei dvasią ir atsidavimo Dievo Darbe bruožus pagal skirtingas asmenines aplinkybes.

2020-10-28

Mylimiausieji, tesaugo Viešpats mano dukteris ir sūnus!

(1) Artėjant Dievo Darbo gimimo šimtmečiui, žvelgdamas į plačią

apaštalinę panoramą, kurią Viešpats mums rodo, norėjau, kad neskubėdami ir giliai apmąstytume šv. Josemaríos mokymą, kaip kiekvienai ir kiekvienam iš mūsų sukonkretinamas visuotinis krikščioniškas pašaukimas į šventumą. Nuo pat pradžių mūsų Tėvas suprato, kad pašaukimo visuotinumą reiškė meilės Dievui ir artimui pilnatvės galimybę, taip pat ir pasaulio viduryje; realiame mūsų pasaulyje, su jo spindesiu bei šešėliais.

I. Pašaukimo dovana

Aukščiausia malonė

(2) Dievas išsirenka ir kviečia visus: „Mus išsirinkdamas jame prieš pasaulio sukūrimą, kad būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje“ (Ef 1, 4). Sąmoningumas ir atsakomybė už šią dovaną, kurią puoselėjame su sielos jaunatve, mus skatins prisidėti prie pasaulio pašventinimo.

Bendrystėje su visais Bažnyčioje, stenkimės dosniai atsiliepti į mums skirtą krikščioniško pasaulimo įgyvendinimą Dievo Darbe.

Supraskime, koks didingas šis pasaulimas, kuris pripildo mūsų kelią šiame pasaulyje amžinybės perspektyvos, nepaisant mūsų ribotumo ir klaidų bei sunkumų, kuriuos sutinkame keliaudami – „nepaisant visų tų *nepaisant*“, kaip sakydavo mūsų Tėvas.

Šv. Josemaría kalbėdavo apie „aukščiausią pasaulimo malonę“, kuri yra ne kurios nors akimirkos, o nuolatinė malonė. „Tai naujas žvilgsnis į gyvenimą (...), tarytum mumyse įsižiebtų šviesa“; tai yra ir „slėpingas impulsas“, „gyvybinga jėga, užliejanti mus tarytum lavina“ [1]. Trumpai tariant, tai yra malonė, kuri apglėbia visą mūsų gyvenimą ir pasireiškia kaip šviesa ir jėga. Šviesa, įgalinanti matyti kelią, kurio Dievas

mums nori; ir jėga, kad būtume pajėgūs atsiliepti į kvietimą, atsakyti „taip“ ir eiti šiuo keliu.

Viename iš savo laiškų mūsų Tėvas rašo, kad „pašaukimą lemia tik Dievo malonė – kaip pagrindinė priežastis – bei asmens dosnumas, sužadintas šios malonės“ [2]. Viešpats visada nori, kad mūsų laisvė – kartu su malone, kuri neatima laisvės, o ją patobulina – turėtų esminę reikšmę mūsų atsakui ir, dėl to, konkrečiam pašaukimo pavidalui. Laisvė, kuri dera su patarimais žmonių, kurie gali ir privalo padėti atpažinti pašaukimą.

Ta pati dvasia

(3) Visi Dievo Darbe, kiekvienas savo asmeninėmis aplinkybėmis, turime tą patį pašaukimą – kvietimą būti ir daryti Opus Dei – su ta pačia dvasia, ta pačia apaštališka misija, tomis pačiomis priemonėmis.

Visi turime *tą pačią dvasią*, kuri mus skatina pašventinti eilinį gyvenimą ir ypač darbą. „Žemėje nėra kilnaus žmogaus darbo, kurio nebūtų galima sudieivinti, kurio negalima pašventinti. Nėra tokio darbo, kurio neturėtume pašventinti ir padaryti pašventinančiu“ [3]. Ši dvasia skatina mus ieškoti vienybės su Dievu tame, su kuo susiduriame kiekvieną mūsų gyvenimo akimirką. Todėl darbo pašventinimas yra *ašis*, aplink kurią sukasi – kartu su atsiliepimu į malonę – mūsų pastangos siekti šventumo, susitapatinti su Jėzumi Kristumi.

Visa tai reiškia mokėti teigiamai žvelgti į visas žemiškas tikroves, kurias mums dovanojo Dievas. Mylime šį pasaulį, nors ir žinome, kas jame prieštarauja gėriui (plg. 1 Jn 2, 15). Dalinamės su šiuo pasauliu jo rūpesčiais, ir jeigu jo džiaugsmas paprastai mums padeda jį mylėti, liūdesys turėtų skatinti mylėti dar

labiau. Kokią paguodą ir atsakomybės jausmą teikia šie šv. Pauliaus žodžiai: „Viskas jūsų, bet jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo“ (1 Kor 3, 22–23).

Ir jeigu darbo pašventinimas yra mūsų šventumo *ašis*, dieviškosios išsūnystės suvokimas yra pagrindas. Išsūnystė, kuri per pašvenčiamąją malonę yra mūsų *įvadas* į Švenčiausiosios Trejybės dieviškąjį gyvenimą – esame Tėvo vaikai Sūnuje Šventosios Dvasios veikimu. „Krikšto malone tapome Dievo vaikais. Dėl šio laisvo Dievo sprendimo, prigimtinis žmogaus orumas buvo nenusakomai išskeltas, ir jeigu nuodėmė sunaikino šį stebuklą, Atpirkimas jį atstatė dar nuostabiau, suteikdamas dar glaudesnę dalininkystę Žodžio dieviškojoje sūnystėje“ [4].

Būdama pagrindas, dieviškoji išsūnystė nulemia visą mūsų

gyvenimą – skatina mus melstis su Dievo vaikų pasitikėjimu, gyventi su Dievo vaikų laisvumu, mąstyti ir spręsti su Dievo vaikų laisve, priimti skausmą ir kančią su Dievo vaikų ramybe, vertinti tai, kas gražu, kaip tai dera Dievo vaikui. Iš tiesų, dieviškoji įsūnystė „pasireiškia visomis mintimis, visais troškimais, visais jausmais“ [5]. Ir neišvengiamai išsiskleidžia brolyste. „Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai“ (Rom 8, 16). Šis liudijimas mumyse yra dukters ir sūnaus meilė Dievui [6], teikianti brolišką meilę. „Kiti semiasi iš kitų šaltinių. Mums ši žmogaus orumo ir brolystės versmė yra Jėzaus Kristaus Evangelija“ [7].

Mūsų dvasinio gyvenimo centras ir šaknis yra Eucharistinė Auka. Nes objektyviai žvelgiant, „kada tik ant altoriaus atnašaujama kryžiaus auka, kuria „jau yra paaukotas mūsų velykinis Avinėlis, Kristus“ (1 Kor 5,

7), vykdomas mūsų atpirkimo darbas“ [8].

Tačiau tam, kad ir subjektyviai gyvenimo centras būtų Eucharistija, būtinas asmeninis kiekvieno asmens atsakas į malonę: „Pastangos pasiekti, kad Šventoji Altoriaus Auka taptų tavo vidinio gyvenimo centru ir šaknimi, kad visa diena virstų liturginiu aktu, – tavo išklaustytų Mišių tąsa ir pasirengimu artėjančioms – per trumpas karštas maldas, Švenčiausiojo aplankymus, savo profesinio darbo ir šeimos gyvenimo aukojimo aktus“ [9].

Iš krikščioniško gyvenimo eucharistinio centro kyla ir apaštalinės misijos plėtra ir veiksmingumas: „Jeigu tavo minčių ir vilčių centras yra Tabernakulyje, sūnau, kokie gausūs šventumo ir apaštalavimo vaisiai!“ [10]

Ta pati apaštališka misija

(4) Visi turime tą pačią apaštališką misiją, esame lygiai tiek pat pašaukti pašventinti save ir prisidėti prie Bažnyčios misijos krikščioniškai perkeičiant pasaulį; mūsų atveju, gyvenant Opus Dei dvasia. Savita Dievo Darbo misija teisingai suprantama tik kaip didžiosios Bažnyčios misijos dalis, kurioje „visi esame pašaukti aiškiai liudyti kitiems išganingąją Viešpaties meilę – Viešpaties, kuris, nepaisydamas mūsų netobulumo, siūlo savo artumą, savo Žodį, jėgą ir prasmę mūsų gyvenimui“ [11].

Tik Bažnyčioje, mistiniame Kristaus Kūne, sukaupiame jėgų vaisingai tarnauti savo laiko pasauliui. Todėl, kad ir turėdami trūkumų, su visų laikų ir vietų Bažnyčia dalinamės siekiais, rūpesčiais ir kančiomis. Kiekvienai ir kiekvienam turi tapti savas šis šv. Pauliaus nusistatymas: „Jei kas silpsta, ar aš nesilpstu? Jei

kas piktinasi, ar aš nedegu apmaudu?“ (2 Kor 11, 29).

(5) Apaštališkoji misija neapsiriboja keletu apibrėžtų veiklų, nes iš meilės Jėzui Kristui viską galime paversti krikščioniška tarnyste kitiems.

Kiekvienas visiškai įgyvendina Dievo Darbo misiją savo paties gyvenimu – savo šeimoje, darbo vietoje, visuomenėje, kurioje gyvena, tarp savo draugų ir pažįstamų. Taip tampa suprantama, kodėl šv. Josemaría nuolat primindavo, kad Dievo Darbe visada turi būti teikiama „pirminė ir pamatinė svarba apaštališkam asmens spontaniškumui, laisvai ir atsakingai iniciatyvai, vedamai Dvasios veikimo; ne organizacinėms struktūroms“ [12]. Taigi, pagrindinis Dievo Darbo apaštalavimas yra draugystės ir pasitikėjimo apaštalavimas, kurį kiekviena ir kiekvienas įgyvendina asmeniškai.

Viso to šviesoje visapusiškiau suprantame, kuria prasme „visos apaštališkos užduotys ir priemonės joms įgyvendinti yra *onus et honor*, visų našta ir garbė: numerarijų, asocijuotųjų ir supernumerarijų, taip pat ir rėmėjų“ [13]. Vykdomė apaštališkąją misiją per šventųjų bendravimą, visi kartu, kad ir kur bebūtume. Todėl, kreipdamasis į visus Bažnyčios narius, šv. Josemaría primena, kad „jeigu imsime tinkamų priemonių, tapsime pasaulio druska, šviesa ir raugu – tapsime Dievo paguoda“ [14].

Tos pačios priemonės

(6) Kristus yra kelias, kad įgyvendintume savo misiją. Kad jį sektume kaip mokiniai ir apaštalai, visi Opus Dei turime *tas pačias priemones*: tas pačias normas ir papročius, tuos pačius dvasinio ir doktrininio ugdymo užsiėmimus. Priklausomai nuo asmeninių

aplinkybių, jas įgyvendiname vienaip ar kitaip, bet jų visuma savo esme visada ta pati.

Dera neužmiršti, kad tai priemonės, – o ne tikslai, – kurios padeda, su Dievo malone, puoselėti kontempliatyvų gyvenimą žmogiškųjų siekių sukūryje, stiprinantis gyvenimo Kristuje pertekliumi, kurių mus teikia sakramentai, ypač Šventoji Eucharistija.

Pamaldumo praktikos yra dalis meilės santykio, kuris apima visą mūsų gyvenimą ir teikia asmeninę bendrystę su Jėzumi Kristumi. Tai akimirkos, kur Dievas laukia mūsų, kad praturtintų mūsų gyvenimą savuoju. Pastangos jas įgyvendinti mus daro laisvesnius, nes „šventumas pasižymi atpalaiduotų raumenų lankstumu (...). Šventumas nėra kietas kaip kartonas – geba šypsotis, nusileisti, palaukti. Tai yra

gyvenimas – antgamtinis gyvenimas“
[15].

Tuo būdu, pasitikėdami Dievo gailestingumu, stengsimės gyventi ieškodami meilės tobulumo pagal Dievo mums dovanotą dvasią. Būti šventais – nereiškia daryti daugiau arba atitikti kokius nors reikalavimus, kuriuos patys sau nusistatėme lyg užduotį. Kelias į šventumą, kaip mums primena šv. Paulius, yra atsakas į Šventosios Dvasios veikimą, kol mummyse išryškės Kristus (plg. Gal 4, 19).

Vienybė ir įvairovė

(7) Mūsų Tėvas matė Dievo Darbo veiklą kaip „vientisą audeklą“, susidedantį iš skirtingų būdų gyventi tuo pačiu pašaukimu. Todėl nuolat kartojo, kad Dievo Darbe nėra nei klasių, nei pirmaeilių ar antraeilių narių – nei dėl skirtingų būdų gyventi pašaukimu, nei dėl skirtingo profesinio darbo pobūdžio. Kaip kad

nutinka su kiekviena antgamtinio pobūdžio tikrove, svarbiausia yra tai, ko neįmanoma įvertinti šioje žemėje, – atsakas į Dievo meilę.

Šv. Josemaría nusakydavo šią pašaukimo vienovę tvirtindamas, kad yra „tik vienas dieviškas pašaukimas, tik vienas dvasinis reiškiny, kuris lanksčiai prisitaiko prie asmeninių kiekvieno aplinkybių bei savitos padėties. Pašaukimo tapatumas reiškia, kad atsidavimas yra toks pats, logiškose įvairių asmeninių aplinkybių nulemtose ribose“ [16].

Suprantama, kad vienybė ir įvairovė Dievo Darbe apima ir tai, susiję su vyrų ir moterų atšakomis – tai dvasios, apaštališkosios misijos bei priemonių vienybė, kartu atskiriant vyrų ir moterų veiklas. Be to, tarp vyrų ir moterų, visam Dievo Darbui bendruose reikaluose, esama vadovavimo vienybės centriniame ir

regioniniame lygmenyse. Vyrų ir moterų atšakų valdymo institucijos pasižymi tokiomis pačiomis iniciatyvos galimybėmis ir atsakomybe. Atitinkamais teisės numatytais atvejais, šios institucijos turi tokias pačias galimybes priimti arba atmesti prelado arba, regionuose, regiono vikaro pasiūlymus.

Visu savo gyvenimu

(8) Gali atrodyti, kad kai kurie asmenys pasižymi didesniu atsidavimu Dievo Darbo misijai nei kiti. Taip nėra. Visi gyvena su tokiau pačiu atsidavimu, kadangi būti ir daryti Opus Dei nėra vien tikslai, nei visų pirma, prisidėti prie kokių nors užduočių ar korporatyvinio apaštalavimo veiklų. Pašaukimas ir atitinkama misija apima visą mūsų gyvenimą, o ne tik kurią nors jo dalį; visas gyvenimas yra galimybė ir

būdas susitikti su Jėzumi Kristumi
bei apaštalauti.

Būtent šia tema šv. Josemaría rašė,
kad mūsų pašaukimas išreiškia
„visaapimantį atsiliepmą į
pašaukimą, nes – kad ir koks būtų
visuomeninis asmens statusas –
visiškai atsidedama darbui bei
ištikimam savos padėties pareigų
vykdymui vadovaujantis Opus Dei
dvasia. Tad atsiduoti Dievui Jo Darbe
nereiškia imtis eilės kokių nors
veiklų ar skirti didesnę ar mažesnę
savo gyvenimo dalį vieniems geriems
darbams, apleidžiant kitus. Opus Dei
tampa viso mūsų gyvenimo
pagrindu“ [17]. Visaapimantis
atsiliepimas į pašaukimą, viską
aprepiantis mūsų gyvenime, su
atsidavimo pilnatve, nes visame
kame esama Dievo kvietimo mylėti Jį
ir tarnauti kitiems, su meile, kuri yra
vidinė laisvė. Todėl, kaip komentavo
tėvas Alvaras, „Dievo Darbas
reikalauja didelio lankstumo –

egzistuoja taisyklių minimumas, nes tai būtina; tačiau minimumas, kad raidė neužmuštų dvasios – *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* (2 Kor 3, 6) [18].

(9) Šio laiško puslapiais norėjau paraginti jus atnaujinti padėką Viešpačiui už pašaukimo dovaną. Džiaugsmo kupiną padėką, ne tik dėl Dievo Darbo grožio, apmąstant, kokio jo visumoje nori Dievas, bet taip pat kiekvienai ir kiekvienam žvelgiant, kaip šis grožis vis ryškėja asmeniniame būde, kuriuo kiekvienas Prelatūros tikintysis – numerarijai – kalbant apie moteris, taip pat ir numerarijos augziliarės, – asocijuotieji, supernumerarijai arba Šventojo Kryžiaus kunigų draugijos nariai – gyvena visiems tuo pačiu pašaukimu.

Šiame kontekste norėjau pakartoti tai, ką jums rašiau prieš keletą mėnesių – asmeninė savo ar kitų

silpnumo patirtis, palyginus su nuostabiu krikščioniško tikėjimo ir Dievo Darbo dvasios teikiamu pasiūlymu, neturi vesti mūsų prie nusiminimo. Net jeigu atstumas tarp idealo ir skurdžios mūsų gyvenimo tikrovės nuvilia, būkime tikri, kad su Šventosios Dvasios malone kiekvieną dieną galime pradėti iš naujo [19].

II. Pašaukimas į Dievo Darbą numerarijumi arba numerarija

(10) „Dievo Darbo širdyje numerarijai – pašaukti ypatingai tarnystės misijai – geba save paguldyti po savo brolių ir seserų kojomis, kad padarytų jiems mielą šventumo kelią; kad jais rūpintųsi visose sielos bei kūno reikmėse; kad pagelbėtų sunkumuose ir, savo atsidavimo auka, įgalintų vaisingą visų apaštalavimą“ [20]. Tuo būdu numerarijai *dovanoja gyvybę* savo broliams ir seserims – jų darbo „palaikant visuose judrią ir budrią

dvasią pasekmė yra nuostabi
brolystės ir vienybės tikrovė“ [21].

Numerarijų atveju pašaukimas į
Opus Dei yra nulemtas apaštalinio
celibato dovanos ir visiško
pasirengimo ugdymo užduotims bei
apaštaliniam darbams. Šis
pasirengimas, suprantamas ir
įgyvendinamas kaip ypatinga
tarnystės kitiems misija, yra
puoselėjamas tuo, kad numerarijai
paprastai gyvena Dievo Darbo
centruose. Be abejo, gali pasitaikyti
įvairių aplinkybių, dėl kurių būtų
tikslinga gyventi kitur. Tačiau tas
nepaveikia nei numerarijų tapatumo,
nei misijos, nes jie niekada
neužmiršta tarnaujantys visiems
kitiems, kad ir kur begyventų.

Pasirengusi širdis

(11) Numerarijų pasirengimas
tarnauti kitiems reiškia tikrą *širdies
pasirengimą* – veiksmingą laisvę
gyventi tik Dievui ir, vardan Jo,

kitiems, kartu puoselėjant troškimą imtis visų užduočių, kurių prireiktų Dievo Darbui.

Vieniems tai reikš prisidėti prie ugdymo veiklų bei apaštalinių darbų, tuo pačiu atsidedant profesiniam darbui pagal kiekvieno gabumus, išsimokslinimą bei polinkius, kad ten neštų Evangelijos džiaugsmą. Kitiems – atsidėti profesiniam darbui Dievo Darbo centrų administracijoje arba ugdymo, vadovavimo bei apaštališkoje veikloje.

Kita vertus, pasirengimas neapsiriboja pasyviu nusistatymu daryti tai, *ko prašoma*, tačiau yra įgyvendinamas, kai apgalvojame, kokius talentus mums suteikė Dievas, kad galėtume jais pasitarnauti apaštališkoje misijoje; su iniciatyva užbėgame už akių, pasisiūlome. Tad pasirengimas nėra sustabarėjimas; priešingai, tai nuolatinis troškimas judėti *Dievo žingsniu*.

Tikslinga suprasti ir gyventi su visišku pasirengimu, suprantant tai kaip laisvę, neturint kitų saitų nei meilė (tai reiškia neprisirišti prie tam tikro darbo, gyvenamosios vietos ir pan., nors ir nepalijaujant būti savos aplinkos dalimi). Tai, kas mus išlaisvina, yra ne išorinės aplinkybės, o meilė, kurią puoselėjame širdyje.

Kaip šios savitos tarnystės apraišką, mūsų Tėvas numatė, kad Opus Dei valdymo darbas patikėtas numerarijoms ir numerarijams. Atsidėjimas šiems darbams yra būtinas, kad būtų palaikomas visumos gyvybingumas. Žinoma, būtų klaidinga galvoti, kad labiau pasirengę asmenys daugiau daro Opus Dei atsidėdami valdymo arba ugdymo darbams. Apie tai tėvas Javieras rašė viename savo laišku: „Nėra kitos išeities – kai kurios mano dukterys ir kai kurie sūnūs apriboja savo profesinę veiklą – arba netgi ją visiškai apleidžia, bent laikinai, – kad

galėtų padėti savo broliams ir seserims dvasiniame gyvenime ir vadovaudami apaštaliniais darbams“ [22].

Mūsų Tėvas daugelyje vietų kalba apie šį vidinį nusistatymą, pavyzdžiui: „Visi numerarijai, turėdami dievišką pašaukimą, turi atsiduoti Viešpačiui tiesiogiai ir betarpiškai lyg deginamoji auka, turi atiduoti viską, kas jų: visą savo širdį, besąlygiškai visas veiklas, savo turta, savo garbę“ [23]. Kalba eina apie laisvą atsidavimą daryti Dievo Darbą, imtis visų veiklų, kad ir kokios jos bebūtų, besąlygiškai. Žinoma, pasitaiko, kad aplinkybės objektyviai apriboja galimybes imtis kai kurių pavedimų arba užduočių tam tikrais laikotarpiais. Todėl, patikinu, svarbiausia yra vidinis visiško pasirengimo nusistatymas tarnauti kitiems iš meilės Jėzui Kristui.

Būrys prikaltas prie Kryžiaus

(12) Prisiminkime ir kitus šv. Josemaríos žodžius: „Mūsų Viešpats nenori savo Darbui trumpalaikio pavidalo – mūsų prašoma nemirtingo pavidalo, nes Jis nori, kad jame – Dievo Darbe – būtų būrys, prikaltas prie Kryžiaus – Šventasis Kryžius mus padarys ištvermingus, visada su ta pačia Evangelijos dvasia, kuri ves prie apaštalavimo veiklos kaip gardaus maldos ir pasiaukojimo vaisiaus“ [24]. Mūsų Tėvas nenurodo, iš ko susideda šis prie Kryžiaus prikaltas būrys, bet tėvas Alvaras šios pastraipos komentare pažymi, kad jau čia skelbiama arba duodama užuomina apie skirtingus būdus gyventi pašaukimu į Dievo Darbą. Iš konteksto galime spręsti, kad šiuo atveju visų pirma kalbama apie numerarius ir numerarijas.

Kai kur šv. Josemaría kalba ir apie kunigus kaip ypač prikaltus prie

Kryžiaus. Tiesa ta, kad prie Kryžiaus prikalti turime būti visi, taip pat ir asocijuotieji bei supernumerarijai, nes ten sutinkame Viešpatį, kaip kad sako mūsų Tėvas, savo žodžiais išreikšdamas gilią savo paties patirtį: „Turėti Kryžių – tai susitapatinti su Kristumi, būti Kristumi ir, dėl to, Dievo vaikais“ [25].

Nors numerarijoms ir numerarijams kartais gali būti sunku laikinai apleisti savo ankstesnę profesiją, kad profesiskai atsidėtų kito pobūdžio veiklai (Dievo Darbo centrų administracijai, valdymui, ugdymui, vadovavimui arba bendradarbiavimui apaštalinėje veikloje), tai yra praturtinantis susitikimas su Kryžiumi, gilaus susitapatinimo su Kristumi vieta ir, dažnai, netikėtas didžio dvasinio džiaugsmo šaltinis.

(13) Kai laisvai – iš meilės – prašome priimami į Dievo Darbą, pažįstame ir

padarome savu šį pasirengimo nusistatymą, kuris skatina mus prisidėti prie dieviško plano. Tuo pačiu, kaip ir viskas dvasiniame gyvenime, reali atsidavimo branda ateina su laiku. Šis augimas ateina per ugdymą, vidinį gyvenimą ir įvairią pasirengimo patirtį – smulkūs planų pokyčiai, užduotys ir t. t., kurie parengia sielą dideliems pokyčiams, jeigu jie būtini. Žinoma, direktoriai visada stengiasi iš anksto žinoti suinteresuotų asmenų nuomonę, kai tai susiję su svarbiomis užduotimis ar pokyčiais, nors pastarieji, su paprastumu išsakydami tuos sunkumus, kuriuos įžvelgia, vis tiek išlaiko nusistatymą imtis visko, ko tik prireiktų, iš meilės Dievui ir sieloms.

Svarbiausia, pasikartuju, yra kad kiekvienas puoselėtume nuolatinio vidinio atsidavimo savo broliams, seserims ir daugybei kitų asmenų, kurie laukia mūsų krikščioniškos tarnystės, nustatymą: „Pakelkite akis

ir pažiūrėkite į laukus – jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai“ (Jn 4, 35).

Toks nusistatymas yra puikiai suderinamas su sveika profesine ambicija bei logišku rūpesčiu išlaikyti save ekonomiškai bei padengti mūsų antgamtinės šeimos poreikius. Pasirengimas keisti profesinį užsiėmimą, jeigu Dievo Darbui to prireiktų (konkrečiau kalbant, atsidėti kitų ugdymui), yra nuostata, glaudžiai susijusi su įsitikinimu, kad esame moterys ir vyrai, kurie nori prisidėti, kaip ir kiti žmonės, prie pasaulio iššūkių sprendimo ir kurių misija yra padėti pakeisti pasaulį ir vesti jį prie Dievo. Visa tai galima labai veiksmingai nuveikti vykdant Dievo Darbo vadovavimo bei ugdymo darbus.

Jūs, numerarijos ir numerarijai, puoselėjate apaštalinio celibato dovaną kaip Kristaus meilės pilnatvę, kuri įgalina dvasinei tėvystei ir

motinystei. Esate pašaukti būti gyvu visiško atsidavimo Dievui liudijimu pasaulio viduryje, su visišku pasirengimu tarnauti visiems – įsimylėję Jėzų, visus kitus bei pasaulį. Turite savitą pašaukimą saugoti šią antgamtinę šeimą ir rūpintis savo broliais ir seserimis.

Prieš jus - neaprepiama apaštalinė perspektyva – savo atsidavimo kupinu gyvenimu, kartais galbūt paslėptu ir stokojančiu žmogiško spindesio, veiksmingai pasiekiate kiekvieną pasaulio kampelį.

III. Pašaukimas į Dievo Darbą numerarija augziliare

(14) Jūs, numerarijos augziliarės, turite ypatingą tarnystės užduotį, kurią puoselėjate kurdamos ir palaikydamos krikščioniškų namų aplinką Dievo Darbo centruose. Paverčiate tikrove šią savo profesinio darbo užduotį, kuri jūsų atveju yra Administracija. Kaip žinote, tai nėra

vien tik atlikti materialinio pobūdžio darbus – tam tikra apimtimi, jų imtis galime ir privalome visi, – o juos numatyti, organizuoti ir koordinuoti taip, kad galutinis rezultatas būtų namai, kuriuose visi jaustųsi namie, priimti, *pripažinti*, aprūpinti ir, tuo pačiu, atsakingi. Tai, kas turi didelę svarbą ir visai žmogaus asmenybei, turi reikšmės ir viso Dievo Darbo, taip pat ir kiekvieno nario, išorei bei dvasiniam tonui. Taip jūs, moterys, tampate „nepamainoma parama ir dvasinės stiprybės šaltiniu visiems kitiems, kurie pajaučia“ [26] šią jūsų dvasios energiją.

Pirmenybė asmeniui ir šeimai

(15) Savo darbu rūpinatės ir tarnaujate gyvenimui Dievo Darbe, kiekvieną asmenį padarydamos savo darbo centru ir pirmenybe. Tai yra labai konkreti apraiška to, kad Dievo Darbas yra šeima – tikra šeima, ne metafora. Jūs prisimenate, kad mūsų

Tėvas daugelį kartų minėjo, kad Dievo Darbo saitai yra stipresni už kraujo ryšius; ši tikrovė abipuse meile pasireiškia ir mūsų jausmuose.

Šv. Josemaría dažnai galvojo apie Administracijos darbą kaip būtent tą, kurį dirbo Mergelė Marija. Todėl Dievo Darbo *šeimos atmosfera* turi būti lyg nuorašas, tąsa to, kas buvo – net jeigu ir nesame matę, galime tai įsivaizduoti – Nazareto šeimos namų aplinka.

Nors savitas Administracijos darbas centruose skirtingose kultūrose vadinamas įvairiai, iš tikrųjų jūs, numerarijos augziliarės, esate seserys, motinos, šeimos dalis, kaip ir Tėvas bei kitos dukterys ir sūnūs. Per Dievo malonę rūpindamasis visais Jo Darbe, šv. Josemaría sakė, kad, jeigu būtų galėjęs, būtų tapęs numerarija augziliare. Jus vadino savo *mažosiomis dukterimis*, ne dėl amžiaus ar brandos, o dėl to, kad

vėliausiai prisijungėte prie Dievo Darbo. Jis ypač klievėsi jūsų ištikimybę, branda ir tvirtumu, kad didžiosios Dievo Darbo intencijos taptų tikrove.

Iš visų aplinkų

(16) Nuostabu, kad jūs, numerarijos augziliarės, esate kilusios iš įvairių aplinkų. Iš tiesų, kai kurios moterys kartais abejoja, ar Dievas jų prašo tapti numerarija ar numerarija augziliare. Kriterijus, kuri verta turėti mintyje, yra polinkis darbams, glaudžiau susijusiems su tarnyste ir rūpesčiu žmonėms. Žinoma, pašaukimo atpažinimas galiausiai priklauso nuo kiekvienos atskirai, su dvasinio vadovavimo bei direktorių pagalba.

Bet kuriuo atveju, suprantama, kad Administracijos darbas yra labai kilnus – teikti ir palaikyti šilumą šeimos namuose. Be kita ko, tos, kurios dirba Administracijoje, „šia

profesija – nes ji tokia yra, profesija, tikra ir kilni – teigiamai paveikia ne tik šeimą, bet ir daugybę draugų bei pažįstamų, žmonių, su kuriais vienaip ar kitaip bendrauja dirbdamos darbą, kartais daug platesnį, negu tas, kuris būdingas kitų profesijų žmonėms“ [27].

Apaštalavimų apaštalavimas

(17) Šv. Josemaría taip vertino Administracijos darbą, kad jį laikė *apaštalavimų apaštalavimu*. Be jo, Dievo Darbas negalėtų plėtotis.

Tai apaštalavimų apaštalavimas, nes, visų pirma, tai yra tiesioginis apaštalavimas. Pasikartuju, kad tai nėra vien tik teikti kokią nors materialinę pagalbą, kad ir būtiną bei svarbią; visų pirma, šis darbas, paverstas malda, labai tiesiogiai prisideda prie žmogiško ir dvasinio administruojamame centre gyvenančių žmonių ugdymo.

Aplinka, kurią kuriate, ugdo, ir net labai.

Iš tiesų, jūsų gerai atliktas darbas kūnu paverčia dvasią ir veiksmingai tai perteikia veiksmais, konkrečiai ir pastoviai. Todėl stengiatės namų darbus nudirbti kuo profesionaliau, kaip ir kiekvienas mano vaikas savo darbe. Pašventindamos savo darbą, dovanojate savo profesinius gebėjimus tiesiogiai tarnaudamos žmonėms, perteikdamos žmogiškumą ir teikdamos įkvėpimą visų kitų profesiniam darbui.

Antra, Administracijos darbas yra apaštalavimų apaštalavimas dėl to, kad tarsi syvai ir impulsas įgalina visus kitus apaštalavimus, ir ypač ta apimtimi, kuria šis darbas tampa bendravimu su Dievu. „Dirbdamos Administracijoje, – jums rašė šv. Josemaría, – dalyvaujate visuose apaštalavimuose, prisidedate prie kiekvieno darbo. Sklandus

Administracijos veikimas yra būtina sąlyga, didžiausias postūmis visam Dievo Darbui, kai tai darote su Dievo meile” [28]. Aiškiai matyti skirtumas, kai pradedant apaštališką darbą kurioje nors šalyje ar mieste dar nėra Administracijos; taip pat matyti, kad kai ji jau veikia – Dievo Darbas yra gyvybingesnis ir dinamiškesnis. Be to, žinoma, jūs, numerarijos augziliarės, dalyvaujate daugelyje kitų apaštalinių veiklų, kiek tik jums tai įmanoma kiekvienu atskiru atveju.

Taip pat sakome, kad Administracija yra *Dievo Darbo atraminė kolona*, kadangi palaiko visą pastatą, kuris niekaip kitaip neišsilaikytų tiesus. Taip yra Dievo dėka; tai visada privalome turėti omenyje ir deramai vertinti. Žinoma, taip pat ir kitos numerarijos, kurios dirbate Administracijoje, esate ši atraminė kolona ir apaštalavimų apaštalavimas.

Jūs, mano dukterys numerarijos augziliarės, turite jaudinančią misiją – paversti pasaulį, šiandien tokį kupiną individualizmo ir abejingumo, tikrais namais. Jūsų darbas, padarytas su meile, gali pasiekti visas vietas. Statote žmogiškesnį ir dieviškesnį pasaulį, kadangi jį darote oresnį – savo malda paverstu darbu, savo meile bei profesionalumu, su kuriuo rūpinatės visu žmogumi.

IV. Pašaukimas į Dievo Darbą asocijuotąja arba asocijuotuoju

Su savitais bruožais

(18) Jūs, asocijuotieji, darote Dievo Darbą, visų pirma savo nuostabiu asmeniniu apaštalavimu savo profesinėje ir šeimyninėje aplinkoje, bendradarbiaudami su numerarijais rūpinantis kitais Dievo Darbo tikinčiaisiais. Savo gyvenimais parodote, koks laisvas yra kiekvieno pakrikštytojo apaštalavimas,

puoselėdami jį su visu skaisčios širdies gyvybingumu. Todėl šv. Josemaría galėjo jums sakyti: „Jums pavydžiu – jūsų atsidavimas Dievui yra visiškas ir pilnas, kaip ir mano, bet jūs galite pasiekti toliau“. Kas gi tuo norėta pasakyti? Kad svarbiausia yra būti pasaulyje – veiklose, darbe, šeimose, kad ten atneštume krikščionišką gyvenimą.

Jūsų aplinkybės yra labai įvairios, o jūs patys priklausote daugeliui profesinių sluoksnių. Jūsų gyvenime atsiveria beribis laukas galimybių įkūnyti ir skleisti Opus Dei dvasią. Dėl įvairios kilmės pasiekiate visus visuomenės sluoksnius; turėdami nuolatinę gyvenamąją vietą veiksmingiau padedate ten įsišaknyti apaštalavimo darbams; jūsų gyvenimo būdas jums leidžia užmegzti ir palaikyti įvairiausius ilgalaikius santykius – šeimyninius, profesinius, kaimyninius; kaime, mieste arba šalyje, kur gyvenate.

„Pasiekiate toliau“ [29], tikina šv. Josemaría, ne tik apaštalavimo platumu, bet ir gelme, kadangi nepadalinta širdimi gyvai parodote, ką reiškia atsidavimas Dievui pasaulio viduryje.

Todėl puikiai suprantama, kodėl mūsų Tėvas troško, kad asocijuotieji būtų du kartus gausesni nei numerarijai – kadangi svarbiausia yra darbas eilinių aplinkybių bei kiekvienai ir kiekvienam savų užsiėmimų sukūryje.

Jeigu kuris nors apmąstydamas savo galimą pašaukimą į Dievą Darbą abejotų, ar tapti numerarijumi, ar asocijuotuoju, gali būti svarbu pabrėžti, jog klaidinga galvoti, kad numerarijus yra kas nors daugiau nei asocijuotasis. Kartais visiškai aišku, kaip įgyvendinti pašaukimą į Dievo Darbą, pavyzdžiui, vedęs vyras gali tapti supernumerarijumi, bet ne asocijuotuoju ar numerarijumi.

Žinoma, kitais, ne tokiais
akivaizdžiais atvejais, atpažinti
pašaukimą turi pats suinteresuotas
asmuo – tai jis ar ji patiria, ko
konkrečiai prašo Dievas,
neužmiršdamas, kad pašaukimas yra
vienintelis ir tas pats. Be abejo,
protinga ir labai tikslinga kreiptis
patarimo į dvasinį vadovą bei į
direktorius, kurie pažįsta šį asmenį ir
trokšta kartu su juo atrasti Dievo
valią.

Malonus Kristaus kvapas

Kalbėdamas konkrečiai apie
asocijuotąsias bei asocijuotuosius, šv.
Josemaría rašė: „Savo darbu – kuri
kartais įgyvendina korporatyvinėse
veiklose, – visose visuomeninėse
aplinkybėse, visose vietose,
įvairiausiuose žemės kampeliuose,
visur skleidžia tarp savo kolegų
malonų Kristaus kvapą – stengiasi
pakreipti krikščioniška linkme
veiklas – tiek oficialias, tiek ir

asmenines – visuomenines, profesines, ekonomines ir pan., visų tų, kurių klasei ir socialinei padėčiai patys priklauso. Ir visa tai, paprastai, be jokios būtinybės pakeisti gyvenamąją vietą ar darbą“ [30]. Būtent todėl pats esu girdėjęs tėvą Javierą tvirtinant, ir kartu primenant šv. Josemaríos mokymą, kad jūs, asocijuotosios ir asocijuotieji, ypač aiškiai išreiškiate, kas yra Opus Dei, kadangi pašventinate eilinį gyvenimą, profesinį darbą ir šeimyninį gyvenimą nekeisdami savo vietos.

Jūs, asocijuotieji, kartais dirbate korporatyvinėje švietimo veikloje bei kituose apaštaliniuose darbuose. Žinoma, jums tai nėra pagrindinis būdas prisidėti prie Dievo Darbo misijos, nes ji visa yra jūsų rankose. Kartais būtina, kad imtumėtės šių užduočių, tačiau svarbiausia yra pašventinti eilinį gyvenimą, puoselėti draugystę ir pasitikėjimą su

žmonėmis bei, kai tai tikslinga, palydėti savo draugus į šv. Rapolo ir šv. Gabrieliaus ugdymo užsiėmimus... Vienu žodžiu, Dievas kviečia jus būti maišymo raugu. Svarbiausia jūsų atveju, patikinu, yra veikimas eilinėmis aplinkybėmis ir kiekvienos bei kiekvieno iš jūsų darbe.

V. Prelatūros kunigai

(20) Iš numerarijų bei asocijuotųjų būrio atsiranda pašaukimai į kunigystę Dievo Darbe, tokie pat esmingi Prelatūros teologinei ir juridinei tikrovei, kaip ir pasauliečiai. Kunigystė nėra pašaukimo į Dievo Darbą vainikavimas, o tik naujas būdas juo gyventi, „dar labiau įsipareigojus *patiesti savo širdį lyg kilimą ant grindinio, kad kelias broliams ir seserims būtų minkštas*“ [31].

Be to, kas apskritai būdinga kunigystei Bažnyčioje – kurios

centras yra Eucharistijoje, –
Prelatūros kunigai atsideda visų
pirma kunigiškai tarnystei kitiems
tikintiesiems bei apaštalinėse
veiklose dalyvaujantiems asmenims.
O būtent, prisidėdami prie savitos
Prelatūros pastoracinės misijos, visų
pirma švėsdami Eucharistijos ir
Atgailos sakramentus, skelbdami
Dievo Žodį, padėdami dvasiniame
vadovavime bei plačiame doktrininio
ugdymo darbe.

Tai, kad Prelatūros kunigai, kaip ir
visi kiti, gyvena Dievo Darbo dvasia,
lemia tam tikrą kunigystės stilių – jų
tarnystėje neišvengiamai atsispindi
pasaulietiškumas; jie pripažįsta ir su
pagarba ir itin subtiliai skatina
tikinčiųjų pasauliečių atsakomybę
bei iniciatyvą; padeda priartėti prie
Dievo antgamtinių priemonių
pagalba; puoselėja žmonių dvasios
laisvę, kuri yra meilė; imasi
iniciatyvos, kad turėtų daug
kunigiško darbo. Žinoma, kiek tai

įmanoma, prisideda prie vyskupijų veiklos.

Tarnystėje kitiems

(21) Vieno laiško, skirto pirmiausia jo sūnams kunigams, pradžioje šv. Josemaría rašė: „Jūs buvote iššventinti, mano sūnūs kunigai, kad tarnautumėte. Leiskite pradėti priminimu, kad jūsų kunigiškoji misija yra tarnystės misija. Jus pažįstu ir žinau, kad šis žodis – tarnauti – nusako jūsų siekius, visą jūsų gyvenimą, kad yra jūsų pasididžiavimas bei paguoda – nes šis geras ir nuoširdus jūsų troškimas, – kaip ir jūsų brolių pasauliečių bei jūsų seserų – būti visada užsiėmusiais gero darymu kitiems, – man teikia teisę sakyti, kad esate *gaudium meum, et corona mea* (Fil 4, 1); mano džiaugsmas ir mano vainikas“ [32].

Tarnystės dvasia skatina kunigus jaustis ir būti kaip bet kuris kitas

jūsų brolis bei sesuo, suvokiant, kad Dievo Darbe tėra „vienintelė klasė, net jeigu ją sudaro tiek dvasininkai, tiek pasauliečiai“ [33]. Tuo pačiu, savo pavyzdžiu ir žodžiu stengiatės sužadinti šventumo troškimus kituose bei būti Dievo Darbo vienybės įrankiais. Visada būdami labai artimi kitiems, stenkitės puoselėti deramą žmogišką toną, kunigišką rimtumą bendraudami, kalbėdamiesi ir pan.

Mano sūnūs, jeigu šv. Josemaría sakydavo, kad „turime kalbėti apie Kristų, o ne apie save pačius“ [34], jūs, kunigai, vengiate spindesio, vengiate protagonizmo, stengiatės, kad jūsų gyvenimo protagonizmas ir spindesys būtų tas, kuris yra Jėzaus Kristaus, ir kad visada spindėtų jūsų seserys ir jūsų broliai. Kad tai įvyktų, kaip puikiai žinote ir dedate pastangas, ypač būtina jūsų vienybė su Dievu, jūsų malda ir džiaugsmo

kupinas pasiaukojimas, puoselejant gyvenimo vienovę.

VI. Apie numerarijų ir asocijuotųjų apaštalinį celibatą

(22) Pašaukimas į Dievo Darbą numerarijų ir asocijuotųjų atveju pasižymi apaštaliniu celibatu, kuris yra Dievo dovana ir atsakas į šią dovaną meile atsiliepiant į Meilę. „Visada prisiminkite, kad būtent Meilė – meilių Meilė – yra mūsų celibato priežastis“ [35]. Todėl netikslinga galvoti, kad celibatas, išimtinai ar visų pirma, yra pasirinkimas praktiniais sumetimais, kažkas parankaus, kad skirtume daugiau laiko Dievo Darbo užsiėmimams arba galėtume kilnotis iš vienos vietos į kitą. Tiesa, kad per celibatą visa tai tampa įmanoma ir paprasčiau, bet pagrindinė priežastis yra savita dovana, kad susitapatintume su Kristumi. „Celibatas turi būti tikėjimo

liudijimas – tikėjimas Dievu šioje gyvenimo formoje tampa labai konkretus; ši forma yra suprantama tik jeigu apie ją mąstoma iš Dievo perspektyvos. Padaryti Jį savo gyvenimo pamatu atsisakant santuokos ir šeimos reiškia priimti ir patirti Dievą kaip tikrovę, kad galėtume nešti Jį žmonėms“ [36].

Apaštalinis celibatas neatskiria mūsų nuo kitų; vis dėlto, kadangi esama nepadalintos širdies įsipareigojimo Dievui, turi jaustis gyvenimo atsidavus tonas, panašus į tą, koks būdingas susituokusiam asmeniui, kuris nesielgia lyg neturėdamas jokių ištikimybės saitų savo sutuoktinio atžvilgiu.

Pašaukimas, kai juo gyvenama nuosekliai, kartais kertasi su pasaulio įpročiais. Taip pat ir šioje situacijoje tinka bendro pobūdžio šv. Josemaríos žodžiai: „Bet ar supaganėjusioje arba pagoniškoje

aplinkoje mano natūralumas neatrodys dirbtinis, šiai aplinkai atsitrenkus į mano gyvenimą?“ – klausi manęs. Atsakau tau: žinoma, tavo ir jų gyvenimas atsitrenks vienas į kitą; šis kontrastas, kadangi darbai patvirtini savo tikėjimą, yra kaip tik tas natūralumas, kurio iš tavęs prašau“ [37].

Nuolat atnaujinkime įsitikinimą, kad apaštalinio celibato dovana yra ypatingos Dievo meilės apraiška, kvietimas ypač susivienyti su Jėzumi Kristumi, dovanojantis, tiek žmogiškai, tiek, visų pirma, antgamtai, gebėjimą mylėti visą pasaulį. Taip celibatas, nors ir reiškia kūniškos tėvystės ir motinystės atsisakymą, įgalina dvasinei, kur kas didesnei, motinystei ir tėvystei. Vis dėlto, ir bet kuriuo atveju, su Kristumi labiau susitapatina tas, kuris labiau myli Viešpatį, ar gyventų celibate, ar būtų vedęs, kadangi

santuoka taip pat yra „dieviškas kelias žemėje“ [38].

VII. Pašaukimas į Dievo Darbą supnumerarija arba supnumerarijumi

Didelė Dievo malonė

(23) Didžioji Opus Dei tikinčiųjų dalis esate jūs, supnumerarijai, kurie stengiatės pašventinti visas savo gyvenimo aplinkybes, ypač santuokinį bei šeimyninį gyvenimą, nes paprastai esate susituokę. 1947 m. šv. Josemaría taip rašė savo vaikams Ispanijoje, atsakydamas į kai kuriuos pasvarstymus apie supnumerarijus: „Skaičiau laiškus apie supnumerarijus. (...) Kitą savaitę grąžinsiu tau popierius su viena kita konkrečia pastaba. Bet kuriuo atveju – įspėju iš anksto – negalime užmiršti, kad tai nėra įsirašymas į kažokią asociaciją. Būti supnumerarijumi – tai didelė Dievo malonė!“ [39]. Tai Dievas teikia

malonę – *daug malonės* – tvirtina šv. Josemaría, ir vieną didelę malonę – pašaukimą į Dievo Darbą.

Supernumerarijams šis pašaukimas teikia ypatingą pagalbą žengti savitu šventumo keliu, kuris apibrėžtas krikšto ir, dauguma atveju, santuokos sakramento bei šeimos sukūrimo.

Pašaukimas reikalauja išsirinkimo, ir, kaip jau rašiau, jis veda į misiją – būti ir daryti Opus Dei Bažnyčioje. Šv. Gabrieliaus instrukcijoje, kalbėdamas apie supernumerarijas ir supernumerarius, šv. Josemaría rašo: „Žvelgiu į šią didelę veiklią rinktinę (...). Visi, kiekvienas, žino esąs pasirinktas Dievo, kad pasiektų savo asmeninį šventumą pasaulio viduryje, būtent toje vietoje, kurią užima pasaulyje, su tvirtu ir pavyzdiniu pamaldumu, pasiryžęs mielai, net jeigu ir sunkiai, atlikti kiekvienos akimirkos pareigą“ [40]. Todėl niekada negalvokime apie

pašaukimą lyg tai tebūtų reikalavimų, pareigų rinkinys, nors, žinoma, jų yra; visų pirma, tai yra Dievo pasirinkimas, didi Dievo dovana.

Perspektyva, kuri teikia prasmę jūsų misijai, yra būti „raugu, kuris sudievina žmones ir, juos sudievindamas, tuo pačiu padaro tikrai žmogiškus“ [41]. Kaip Akvilas ir Priscilė, kurie priėmė šv. Paulių Korinte (plg. Apd 18, 2) ir pirmieji paskelbė Evangeliją Apolui ir daugeliui kitų (plg. Apd 18, 26; Rom 16, 3; 1 Kor 16, 19); kaip ir daugelis pirmųjų krikščionių, kurių gyvenimas buvo toks įprastas, koks ir jų amžininkų, ir kurie, vis dėlto, buvo žemės druska ir šviesa pasaulio, glūdančio tamsybėse.

„Supernumerarijai sudaro ištisą socialinių padėčių, profesijų ir pareigų gamą. Šie mano vaikai, vyrai ir moterys, pašventina visas

aplinkybes ir gyvenimo situacijas; jie, likdami savo padėtyje ir aplinkybėse pasaulyje, atsideda siekti krikščioniško tobulumo su *pašaukimo pilnatve*“ [42]. Atkreipkite dėmesį, kaip mūsų Tėvas nuolat kartoja apie pašaukimo pilnatvę. Kiek tai susiję su įvairove, aišku, kad ji kyla iš fakto, kad Dievo Darbas yra šventumo ir apaštalavimo kelias eiliniame gyvenime; mat eiliniame gyvenime esama labai didelės žmogiškų ir kilnių aplinkybių įvairovės.

Santuoka ir šeima

(24) Pašaukimas į Dievo Darbą supernumerarijumi puoselėjamas, visų pirma, šeimoje. „Jūsų pirmasis apaštalavimas yra namai“ [43]. Šv. Josemaría troško, kad supenumerarijų namai būtų „kupini šviesos ir džiaugsmo“, „evangelinės žinios spindulių židiniai“ [44]. Tai jūsų palikimas visuomenei. Todėl

jums rašė: „Ugdymas, kurį jums teikia Opus Dei, skatina jus vertinti šeimos grožį, tikrą antgamtinį darbą, koks yra šeimos namų kūrimas, šventumo šaltinį, slypintį sutuoktinio pareigose“ [45].

Be to, esate pašaukti teigiamai paveikti kitas šeimas. Tai reiškia pagalbą, kad jų šeimos gyvenimas būtų krikščioniškas, o jaunimas pasiruoštų santuokai, kad daug jaunuolių svajotų ir būtų pasirengę kurti krikščioniškus namus, kuriuose galėtų rasti daug pašaukimų į apaštalinį celibatą tiems, kuriuos pakvies Dievas.

Taip pat nesusituokusiems ir našliams, bei, žinoma, sutuoktiniams, neturintiems vaikų, šeima gali būti pirmasis apaštalavimas, nes jūs visada, vienaip ar kitaip, turite šeimos aplinką, kurią galite puoselėti.

Krikščioniškai veikti savo aplinką

(25) Šv. Josemaría matė jūmyse didžią krikščionių mobilizaciją, kuri skleidžia Kristaus meilę savo darbe ir socialinėje aplinkoje, visų pirma, per draugystės ir pasitikėjimo apaštalavimą. Tuo pačiu prisidedate prie visuomeninių struktūrų gerinimo, kad jos taptų vis žmogiškesnės ir labiau derėtų su Dievo vaikų gyvenimu, aktyviai dalyvaudami sprendžiant mūsų laikų problemas. „Vykdote ypač vaisingą apaštalavimą, kai stengiatės krikščioniška linkme pakreipti profesijas, institucijas ir žmogiškas struktūras, kur dirbate ir gyvenate“ [46].

Aišku, kad pašaukimas ir atitinkama supernumerarijų misija nėra vien tik puoselėti pamaldumo praktikas, dalyvauti ugdymo priemonėse ir prisidėti prie kurios nors apaštalinės veiklos, o apima visą jūsų gyvenimą, kadangi viskas jūsų gyvenime gali tapti susitikimu su Dievu ir

apaštalavimu. Daryti Opus Dei – tai daryti Opus Dei savo gyvenime ir, per šventųjų bendravimą, prisidėti, kad tai taptų tikrove visame pasaulyje. Arba, kaip vaizdingai mums tai priminė mūsų steigėjas, daryti Opus Dei *kiekvienam būnant Opus Dei*.

Jaučiant Dievo Darbą kaip savą mums bus lengviau gyvai puoselėti savo pačių ugdymą, kad neštume Kristų kitiems ir paaiškintume savo tikėjimą. Iš tiesų, „Opus Dei jums teikiamas ugdymas yra lankstus – prisitaiko, lyg pirštinė prie rankos, prie jūsų asmeninės ir visuomeninės padėties (...). Kadangi ta pati mūsų dvasia ir tos pačios asketinės priemonės, gali ir turi tapti tikrove kiekvienu atveju, lanksčiai“ [47].

Būti lankstiems ir vengti nelankstumo nereiškia, kad supernumerarijaus gyvenimas reikalauja mažiau heroizmo ar

nuoseklumo sekant Jėzumi Kristumi. Todėl svarbu, kad kreiptume žvilgsnį ne tiek į aplinkybių skirtumus, kiek į pačią esmę to, kas tose aplinkybėse yra Dievo pašaukimas, Dievo suteikta misija. Kiekvienoje situacijoje svarbiausia būti su Jėzumi Kristumi, mylėti Jėzų Kristų, dirbti su Jėzumi Kristumi ir visur jį nešti.

Kai šv. Josemaría rašė, kad „supernumerarijai iš dalies atsideda Dievo Darbo tarnystei“ [48], jis turėjo mintyje materialinį pasirengimą konkreitiems apaštališkiems darbams, o ne tai, kad neva supernumerarijai tik iš dalies daro Dievo Darbą, kadangi pastarasis darbas, pasikartoju dar sykį, daromas visu gyvenimu. Todėl mūsų Tėvas, kalbėdamas apie apaštališką supernumerarijų misiją, rašo: „Tai nėra apaštalavimas, įgyvendinamas kaip pavienis ar atsitiktinis užsiėmimas, o nuolatinė veikla iš

pašaukimo, viso gyvenimo idealas“
[49].

Dievas tikisi, kad jūs, spontaniškai ir su iniciatyva, plačiai atsivertumėte ir daugeliui įvairiausių žmonių atneštumėte Evangelijos džiaugsmą. „Savo apaštališkame veikime turite būti iniciatyvūs, plačiose mūsų dvasios žymimose ribose, kad atrastumėte – kiekvienai vietai, aplinkai ir laikui – tas veiklas, kurios geriausiai prisiderina prie aplinkybių“ [50].

Tokia yra didžioji mano dukterų ir sūnų supernumerarijų beribė misija: „Neturės būti nė vieno miestelio, kur mūsų dvasia nespinduliuotų kuris nors iš supernumerarijų“ [51].

**VIII. Pašaukimas į Dievo Darbą
Šventojo Kryžiaus kunigų
draugijos asocijuotuoju arba
supnumerarijumi**

(26) „Priklausote Opus Dei taip pat, kaip ir aš“, sakydavo šv. Josemaría Šventojo Kryžiaus kunigų draugijos kunigams bei diakonams, asocijuotiesiems ir supernumerarijams, neinkardinuotiems Prelatūroje.

Žinoma, pašaukimas į šventumą pasaulio viduryje skirtas ir pasauliečiams kunigams, inkardinuotiems vyskupijose. Pašaukimas į Dievo Darbą yra tas pats – dieviškas kvietimas siekti šventumo ir apaštalauti savo aplinkybėse ir darbuose, su ta pačia dvasia ir per tas pačias asketines priemones, būnant Opus Dei šeimos dalimi.

Juridinė priklausymo Dievo Darbui forma, be abejonės, yra skirtinga Prelatūros tikintiesiems ir Šventojo Kryžiaus kunigų draugijos nariams, kurie nėra inkardinuoti Prelatūroje. Vis dėlto, juridinio saito skirtingumas

(atitinkamai, jurisdikcinės prigimties pirmuoju bei asociatyvinės pastaruoju atveju) niekaip nesumenkina pašaukimo tapatumo – siekti šventumo su ta pačia Opus Dei dvasia ir asketinėmis priemonėmis.

Dėl šio juridinio skirtumo pašaukimas į Dievo Darbą nepakeičia jūsų padėties, kadangi liekate inkardinuoti atitinkamose vyskupijose ir išlaikote tokį patį santykį su savo vyskupu bei kitais kunigais. Jūsų pašaukimas, per atitinkamas priemones, sustiprina bei palengvina ištikimybę bei dosnumą vykdant kunigo įsipareigojimus bei tarnystę, darydamas jūsų šventumo kelią mielesnį. Be to, jums ypač priklauso puoselėti pašaukimus į kunigystę; esate pašaukti būti vienybės su vyskupais bei kunigijos brolystės savo vyskupijoje raugu.

Kaip mūsų Tėvas skatino jus tai daryti! „Stenkitės būti šalia vienas kito, taip pat ir žmogiška prasme. Turėkite kūnišką širdį, kadangi kūniška yra širdis, kuria mylime Jėzų, ir Tėvą, ir Šventąją Dvasią. Jeigu matote, kad kuris nors iš jūsų brolių yra prislėgtas, eikite, eikite pas jį, nelaukite, kol jus pakvies!“ [52].

Gera suprasti, kad darbo pašventinimas – dvasinio gyvenimo *ašis* – Šventojo Kryžiaus kunigų draugijos nariams yra, visų pirma, savo kunigiškos veiklos pašventinimas. Iš esmės, tai jau savaime yra objektyviai šventa veikla; tačiau, kaip ir kiekvienas darbas, tai yra ir asmeninio šventėjimo bei apaštalavimo vieta bei būdas.

* * *

(27) Artėja šimtmetis nuo tos 1928 m. spalio 2 d., kai Dievas parodė šv. Josemaríai Dievo Darbą. Nuo tada,

pasaulyje ir Bažnyčioje – taigi, ir Dievo Darbe – pasitaikė ir tebe pasitaiko daug džiaugsmų bei daug vargų.

1975 m. kovo 27 d., savo paties maldoje pamokslo metu, mūsų Tėvas prisiminė sąlyginai trumpą Opus Dei istoriją: „Beribė panorama – tiek vargų, tiek džiaugsmų. O dabar, viskas yra džiaugsmas, viskas – džiaugsmas... Kadangi patyrėme, jog skausmas yra menininko plaktukas, per kurį kiekvienas iš mūsų, beformė medžiaga, tampame nukryžiuotuoju, Kristumi, *alter Christus*, kuriuo turime tapti. Viešpatie, ačiū už viską. Labai ačiū!“ [53]

Krikščioniško pašaukimo grožis, kokį Viešpats suteikė kiekvienai ir kiekvienam Dievo Darbe, turi pripildyti mus džiaugsmo – viena vertus, sveiko žmogiško džiaugsmo būti apsuptam daugelio gerų žmonių ir dalykų; kita vertus, antgamtinio

džiaugsmo, kuris, kaip mus patikino mūsų Tėvas, turi „Kryžiaus formos šaknis“. Mus pripildo džiaugsmo žinoti – prisiminkime tai dar sykį, – kad „Šventasis Kryžius mus padarys ištvermingus, visada su ta pačia Evangelijos dvasia, kuri ves prie apaštalavimo veiklos kaip gardaus maldos ir pasiaukojimo vaisiaus“ [54].

Prašykime Švenčiausiosios Mergelės, kad mus palaimintų ir motiniškai primintų, jog Dievo Darbas yra visų mūsų rankose. Taip, vykdant Dievo valią ir atsiliepiant į Jo malonę, 1928 m. spalio 2 d. prasidėjusi istorija tęsis, nepaisant mūsų silpnumo ir mūsų klaidų, iki laikų pabaigos – toliau dirbsime su džiaugsmu, stengdamiesi iškelti Kristų į visų žmogiškų užsiėmimų viršūnę, Dievo garbei.

Su visa meilė su laimina
jūsų Tėvas

Roma, 2020 m. spalio 28 d.

---

[1] Laiškas, 9-I-1932, n. 9.

[2] Laiškas, 12-XII-1952, n. 35.

[3] Laiškas, 31-V-1954, n. 17.

[4] Laiškas, 19-III-1967, n. 93.

[5] *Dievo bičiuliai*, n. 146.

[6] Plg. šv. Tomas Akvinietis, *Laiško romiečiams komentaras*, 8 sk., 3.

[7] Popiežius Pranciškus, Enc. *Fratelli tutti*, n. 277.

[8] Vatikano II Susirinkimas, konst. *Lumen gentium*, n. 3.

[9] *Kalvė*, n. 69.

[10] *Ibid.*, n. 835.

[11] Popiežius Pranciškus, ap.par. *Evangelii gaudium*, n. 121.

[12] *Pokalbiai*, n. 19.

[13] Laiškas, 31-V-1954, n. 34.

[14] *Kristus eina pro šali*, n. 74.

[15] *Kalvė*, n. 156.

[16] Laiškas, 24-XII-1951, n. 137.

[17] Laiškas, 25-I-1961, n. 11.

[18] Palaimintasis Alvaras del Portillo, 135 komentaras Šv. *Mykolo darbo instrukcijai*.

[19] Plg. Žinia, 20-VII-2020.

[20] Laiškas, 29-IX-1957, n. 8.

[21] *Ibid.*, n. 76.

[22] Javier Echevarría, Pastoracinis laiškas, 28-XI-1995, n. 16.

- [23] Šv. *Gabrieliaus darbo instrukcija*, n. 113.
- [24] *Instrukcija apie Dievo Darbo antgamtinę dvasią*, n. 28.
- [25] *Meditacija*, 28-IV-1963.
- [26] Šv. Jonas Paulius II, *Mulieris dignitatem*, n. 30.
- [27] *Pokalbiai*, n. 88.
- [28] *Laiškas*, 29-VII-1965, n. 11.
- [29] *Pasisėdėjimas*, 15-IX-1962.
- [30] *Laiškas*, 29-IX-1957, n. 13.
- [31] *Laiškas*, 8-VIII-1956, n. 7.
- [32] *Ibid.*, n. 1.
- [33] *Ibid.*, n. 5.
- [34] *Kristus eina pro šalį*, n. 163.
- [35] Šv. *Mykolo darbo instrukcija*, n. 84.

[36] Benediktas XVI, Kalba, 22-XII-2006.

[37] *Kelias*, n. 380.

[38] *Pokalbiai*, n. 92.

[39] *Laiškas Opus Dei generalinei tarybai, 18-XII-1947.*

[40] *Šv. Gabrieliaus darbo instrukcija*, n. 9.

[41] *Laiškas, 9-I-1959*, n. 7.

[42] *Ibid.*, n. 10.

[43] *Ibid.*, n. 53.

[44] *Kristus eina pro šalį*, n. 30.

[45] *Laiškas, 9-I-1959*, n. 53.

[46] *Ibid.*, n. 17.

[47] *Ibid.*, n. 33.

[48] *Šv. Gabrieliaus darbo instrukcija*, n. 23.

[49] *Ibid.*, n. 15.

[50] Laiškas, 24-X-1942, n. 46.

[51] Laiškas, 9-I-1959, n. 13.

[52] Užrašai iš šeimos susitikimo su kunigais, 26-X-1972, Prelatūros generalinis archyvas, sekcija P04 1972, II, p. 767.

[53] Pamokslas, Prelatūros generalinis archyvas, sekcija P01 1975, p. 809.

[54] *Instrukcija apie Dievo Darbo antgamtinę dvasią*, n. 28.